

~~en una altra vida vull ser beth ditto~~

un xicotet homenatge a referents culturals
que han visibilitzat la grossor

Carne GM.

iu Beth Ditto que quan va assumir que era grossa tot va canviar, ja no li podien ferir amb aquesta paraula. Crec que és el que ens ha passat a totes les persones grosses que hem fet aquest exercici de reapropiació assumint de manera natural (o almenys intentant) que igual que portem ulleres o el monyo llarg també tenim més greix que la mitjana de les persones. El meu exercici m'ha portat a l'activisme i a emprendre una sèrie de passos per visibilitzar una realitat concreta. En agost de 2018 vaig iniciar la maquetació del meu primer fanzine "Gordofòbia, una qüestió de pes". Un any després i aprofitant el plaer de gaudir de temps lliure, he decidit fer aquesta xicoteta publicació gratuïta "En una altra vida vull ser Beth Ditto - un xicotet homenatge a referents culturals que han visibilitzat la grossor" (títol que fa referència a la cantant anomenada anteriorment).

Torne a aclarir un any després, que no sóc experta en la creació de fanzines; no tinc ni idea de quins són els millors programes d'ordinador per fer aquesta faena, no sé dissenyar, no he estudiat periodisme, no sóc una feminista acadèmica, senzillament tinc moltes ganes d'expressar-me amb la resta traspasant per això la por i creant a la meua manera.

Estic molt agraïda a la gent que m'ha ajudat durant aquest 2019 a difondre "Gordofòbia, una qüestió de pes". Mai m'haguera imaginat que em cridarien per fer presentacions. Barcelona va acollir la meua primera vegada, en unes jornades benèfiques per ajudar al Santuari "La frontera" en La Cinètika. Pau va ser la persona que va contactar amb mí. Gràcies, em vas fer sentir com a casa! La segona vegada, el Col·lectiu Corfoll i Plataforma Feminista Marina Baixa em donaren tot el seu suport en una vesprada meravellosa plena de reflexions a Altea. Abraçada forta a Roseta, sempre em fas sentir estimada! I per últim, vaig participar en el Tremenda Fem Fest a Borriana. Gràcies a La Centralita, a Vane, a Silvana i tota la resta de gent que va estar present amb tota la seua sororitat. Molt d'amor per a Marcos, quina meravella connectar d'aquesta forma tan bonica!

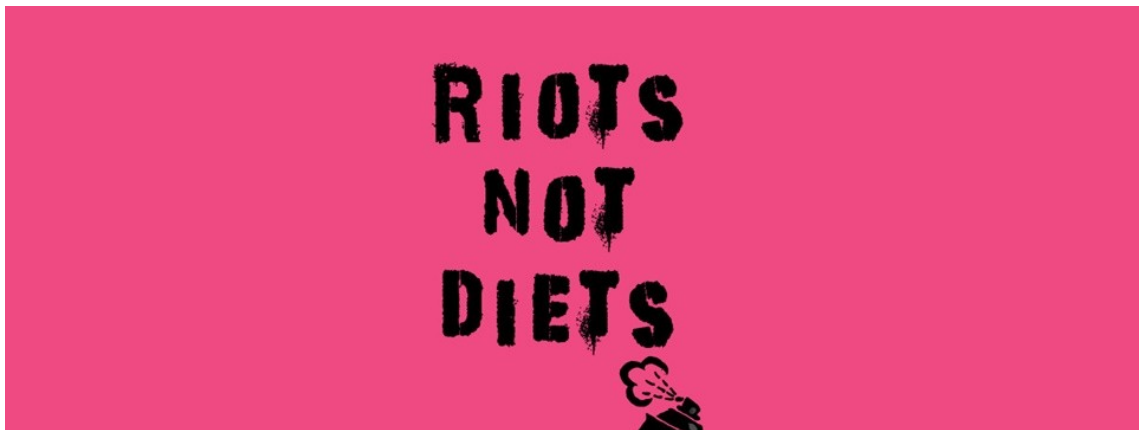
Per descomptat, gràcies a La Rossa, llibreria feminista, i La Repartidora, tenda i llibreria associativa, situades les dues a València, on podeu trobar exemplars del fanzine. També a Jordi García Orta, qui està fent difusió amb la distribuïdora en la qual col·labora.

En resum, un any de novetats, de reflexions, de creixement, un any de bones experiències.

I arribem a aquesta nit, dilluns ja, 19 d'agost de 2019. Són les 00.57 i estic parlant amb el meu amic Antonio R. (precisament d'assumptes relacionats amb la grassofòbia). Vull omplir aquestes modestes pàgines d'alguns dels meus referents (alguns m'agraden molt, altres m'han confrontat i uns quants simplement m'han fet reflexionar). M'acompanyes?

Carme GM.

ACLARIMENT: Amb les paraules també fem activisme. Després de fer servir la paraula “*gordofòbia*” durant molt de temps, i sumant les recomanacions del meu estimat Víctor M. i amb la bona sort de topetar en el mur de Facebook de Núria A. amb la paraula “*grassofòbia*” (que em va semblar una molt bona traducció), he decidit que a partir d’ara jo també la faré servir.

La diva grossa Beth Ditto.

No és que siga una fan brutal del grup Gossip (Arkansas, EUA, 1999-actualitat), m'agraden alguns dels seus temes i és indiscutible que Beth Ditto (Searcy, Arkansas, EUA, 19

de febrer, 1981) té una veu espectacular que a algunes persones els recorda a Janis Joplin. El meu interès ha anat més enllà de la música per veure en la cantant un referent gros i en el grup al complet un referent LGBTI.

Beth Ditto és una riot grrrl meravellosa, gran, forta i amb les idees molt clares en relació amb el feminisme i la lluita LGBTI. Dona grossa i lesbiana no amaga qui és. Lluny que el seu cos condicione el seu estil d'alt i fora dels escenaris, Beth Ditto ha posat nua en moltes publicacions i sembla, a jutjar pels vídeos que he trobat per internet, que els seus directes són igual de contundents que ella mateixa; suant i quasi sense roba, canta i balla sense parar.

Quan escolte a Beth Ditto o senzillament veig un vídeo o una fotografia d'ella, tinc la sensació d'estar representada d'alguna forma. No sóc una riot grrrl, ni tinc la seua veu, ni sóc dona lesbiana, però crec que inspira a moltes persones grosses a aprofitar la seua corporalitat i no posar-se límits. Per què darrere de totes les negacions, acudits, insults cap a la gent grossa, especialment les dones, trobem sempre la por i en conseqüència els intents frustrats de passar desapercebudes.

I és que encara que puga sonar ridícul, donat que la grossor és molt visible, moltes vegades intentem de qualsevol forma fer-nos invisibles: no utilitzem la roba que realment ens agrada, intentem fer-nos xicotetes en els espais públics per no molestar o no interactuem amb la gent de la manera que voldríem, entre altres qüestions. Beth Ditto fa tot el contrari: porta la roba que les revistes de moda diuen que no ha de portar una grossa (colors cridaners, roba cenyida, ratlles, quadres, escots) i s'apodera de l'espai sense complexos (què és això de quedar-se arraconada sense fer soroll?).

"Estic a dieta. És molt estricta: tot és hot dogs. Constantment, només salsitxes. Està funcionant, he guanyat 15 quilos" - Beth Ditto.

L'alegria de "ser jo".

Pense que els referents no han de ser grans personalitats necessàriament; una cançó, l'escena d'una pel·lícula, un moment televisiu, poden marcar la nostra vida d'alguna forma.

Una cosa pareguda m'ha passat descobrint el videoclip del grup Bomba Estéreo (Bogotà, Colòmbia, 2005-actualitat) "Soy yo" (Disc: "Amanecer", Sony Music Latin, 2015) i esque és molt fàcil caure rendida als peus del personatge interpretat per Saraí González (EUA, 2005). Saraí interpreta a una xiqueta grossa que porta unes ulleres gegants, el monyo ple de trenes, es desplaça en una bici de mil colors i camina amb unes crocs blaves.

"Soy yo" és una cançó principalment optimista, un cant a l'autoestima i l'autoacceptació i sobretot, un tema fantàstic per ballar. Diu la seua lletra: *"Sigo caminando y sigo riendo / hago lo que quiero y muero en el intento / A nadie le importa lo que estoy haciendo / Lo único que importa es lo que está por dentro"*, mentre Saraí balla a la seua forma, una molt peculiar que res té de sofisticada i que convida a ser una mateixa sense donar explicacions a cap persona.

En donar-li play al vídeo clip per primera vegada, immediatament em vaig veure a mi mateixa fa uns quants anys. I és que Saraí i jo tenim un cert paregut físic que ni tan sols la meua mare i el meu pare vàrem poder ignorar. "Soy yo" i el personatge de Saraí em va reconciliar amb el que sóc, una dona grossa. Aquesta reacció ha sigut compartida per moltes persones. Melissa Zepeda va escriure a les xarxes socials: *"Desitjaria que aquest vídeo i aquesta cançó hagueren sortit quan jo tenia aquesta edat, quan tal volta, ho necessitava més. Quan era massa pudorosa, massa nord-americana, massa grossa, massa mexicana"*.

Saraí va amb roba còmoda i alegre que s'allunya de la hipersexualització per la qual aquesta societat fa passar a moltes xiquetes, a les que neguen la seua infantesa per reproduir la suposada maduresa de les dones i la seua feminitat (tal com l'entén el patriarcat, clar). I és que la llibertat està present en tot el videoclip, sobretot, quan Saraí li planta cara a dos grups d'homes per ser el centre d'atenció sense cap mena de pudor (zasca en la cara del masclisme i la misogínia!).

"Y no te preocupes si no te aprueban / cuando te critiquen / tú solo di / soy yo" - Bomba Estéreo, "Soy yo".

Tots els nostres diaris.

"My mad fat diary" ("el meu boig i gros diari") és una sèrie britànica que es va emetre en el canal E4 des de 2013 a 2015 (té 3 temporades). Basada en el llibre *"My fat, mad teenage diary"* escrit per Rae Earl (la seua protagonista) s'ha convertit

en una sèrie pràcticament de culte per aquelles persones a les quals ens agraden les produccions adolescents, la música dels 90 i tota aquella època, i a més, busquem referents *losers*.

Rae Earl (interpretada per Sharon Rooney, Glasgow, Escòcia, RU, 22 d'octubre de 1988) amb la seua tendència depressiva lluita per eixir de l'adolescència el millor possible, buscant el seu lloc al món mentre gestiona la relació amb la seua mare (personatge magnífic) i el seu grup d'amistats (traïcions, mentides, sexualitat, lleialtat...) i sobretot, s'intenta autoacceptar.

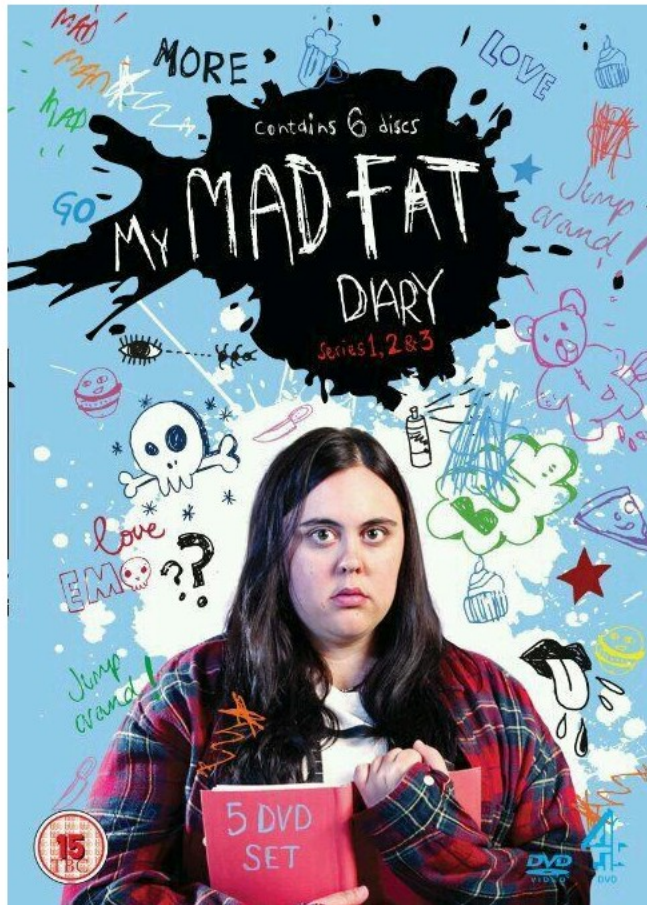
En aquest viatge, li acompanya un grup on es representen alguns dels rols clàssics que es poden trobar en altres produccions paregudes: el xic atractiu, la xica popular, el xic gay, entre d'altres. El que sense dubte fa diferent aquesta sèrie no és tan sols que la seua protagonista és una adolescent grossa sinó que en cap moment se li intenta modificar el seu cos. A més, Rae diu sempre el que pensa, parla de la seua sexualitat, i de vegades, fins i tot, pot arribar a no caure massa bé amb un comportament egoista i autodestructiu.

Aquesta representació d'una dona grossa que no respon a la imatge de dona callada, sense sexualitat, molt simpàtica i bona persona amb tot el món, també fa molt interessant la sèrie.

Les raons per veure *"My mad fat diary"* són moltes. Per exemple, es tracten les malalties mentals normalitzant-les, una qüestió molt important i necessària en una societat que encara té molts prejudicis entorn d'aquest tema. Les sessions de teràpia de Rae són un dels plats forts, especialment per què ella es mostra poc receptiva a aquestes. Les converses que manté amb el seu psicòleg potser configuren algunes de les parts que més m'agraden de la sèrie. Diàlegs i reflexions elaborades que van més enllà del missatge de màrqueting: *"estima't a tu mateixa!"*.

També, em sembla molt atractiu d'aquesta producció, com es fan servir dibuixos i altres elements més visuals per representar les idees que Rae escriu en el seu diari i com tracta i encaixa perfectament situacions més serioses amb d'altres més divertides. Riure i plorar amb *"My mad fat diary"* és un plaer. Com escoltar a Oasis, Blur, No Doubt i tornar a l'adolescència. Estimar aquesta sèrie és molt fàcil.

"Vull que t'imagines una versió teua de 10 anys, asseguda al sofà. Ara, li has de dir que és grossa, lletja i una vergonya. Perquè això és el que fas cada dia quan et dius tot això" - Kester (interpretat per Ian Hart), psicòleg de Rae.

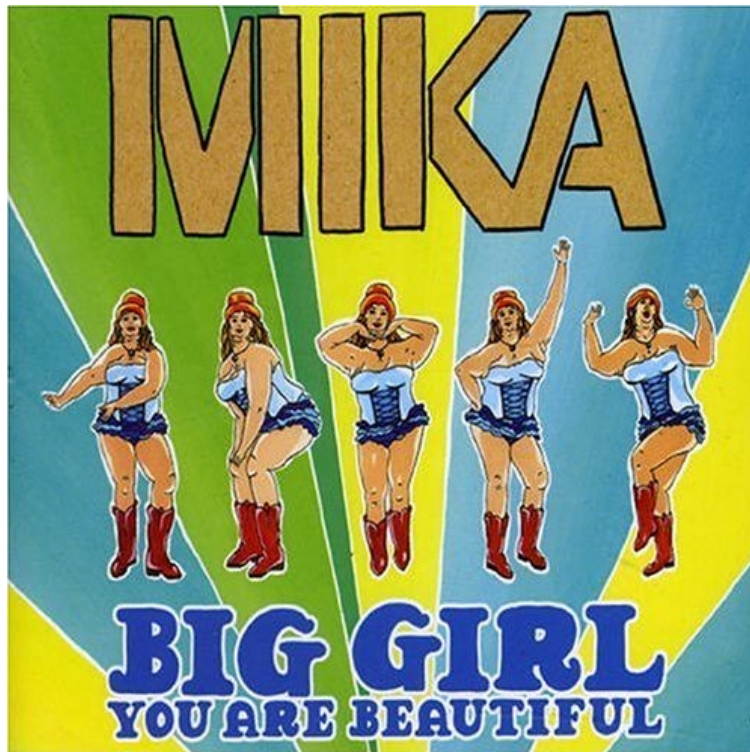

Big Girl You are Beautiful

Mika

Life in a cartoon motion

2007

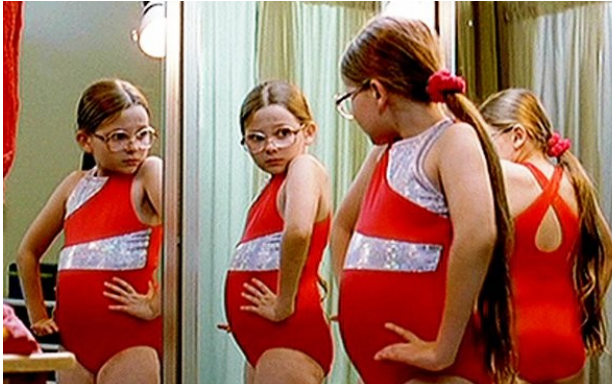

Walks in to the room
Feels like a big balloon
Big girl you are beautiful
Diet Coke and a pizza please
Diet Coke, I'm on my knees
Screaming, "Big girl, you are beautiful"
You take your skinny girl
I feel like I'm gonna die
'Cause a real woman
Needs a real man, here's why
You take your girl
And multiply her by four
Now a whole lot of woman
Needs a whole lot more
Get yourself to the butterfly lounge

Find yourself a big lady
Big boy, come on around
And there we're gonna do baby
No need to fantasize
Since the words are my praises
A watering hole with the girls around
And curves in all the right places
Big girls, you are beautiful
Big girls, you are beautiful
Big girls, you are beautiful
Big girls, you are beautiful
Walks in to the room
Feels like a big balloon
I said, "Hey girls, you are beautiful"
Diet Coke and a pizza please
Diet Coke, I'm on my knees
Screaming, "Big girl, you are beautiful"

You take your girl
And multiply her by four
Now a whole lot of woman
Needs a whole lot more
Get yourself to the butterfly lounge
Find yourself a big lady

Olive, la més bonica del món.

La bonica Olive (Abigail Breslin, NY, EUA, 14 d'abril 1996) és la protagonista de *"Little Miss Sunshine"* (Jonathan Dayton, Valerie Faris, 2006) (*"Xicoteta Miss Sunshine"*) una *road movie* que gira entorn d'una família i un concurs de bellesa infantil. Aquesta és de les poques pel·lícules que ha agradat pràcticament a tot el

món alhora: d'una part, al públic (recaptant una bona quantitat de diners), d'altra, a la crítica, i per últim, als festivals independents de cinema i al Hollywood més comercial. I és que el guió és una genialitat agredolça que combina les situacions més tràgiques amb els moments més hilarants.

La família Hoover està formada per uns personatges peculiars i profundament *losers* que intenten sobreviure en un món superficial i competitiu. M'encanten les històries de gent que viu als marges de la societat, que no encaixen en el motlle de la normativitat tot i que ho intenten, i aquesta pel·lícula és un resum perfecte de tot això (ni tan sols els funciona la furgoneta, no dic més!).

Olive és tendra, ingènua i apassionada. Amb unes ulleres molt grans, la seua panxa, les dents separades i els cabells estirats cap enrere, desafia tot el sistema estètic en un concurs on les xiquetes són maquillades i disfressades com si tingueren 50 anys mentre les seues famílies viuen a través d'elles l'aspiració a l'èxit.

El final de la pel·lícula és dels millors que he pogut veure. Com és possible que la participació d'una xiqueta en un concurs de bellesa pugui transmetre tant? Olive uneix a cada membre de la família Hoover en un crit d'apoderament. Per què, qui vol tindre atractiu físic, ser la persona més intel·ligent o més competitiva, quan simplement podem ser nosaltres mateixes?

Veure a Olive en la pantalla és veure un full en blanc no contaminat pels missatges i prejudicis d'una societat que funciona com una maquinària perversa que ens fa buscar la superioritat a qualsevol preu, i que posa en alça la bellesa de manera exagerada. Com a curiositat, la mare de Olive, Sheryl Hoover, està interpretada per Toni Collette protagonista d'altra gran pel·lícula *loser* *"El casament de Muriel"* (PJ Hogan, 1994) i que també recomane.

"La vida és un puto concurs de bellesa, un darrere l'altre" – Dwayne Hoover, germà de Olive (interpretat per Paul Dano).

La grossa no tan grossa.

ATENCIÓ, MOLTS SPOILERS!

Ens situem: “*Merlí*” (creador Héctor Lozano, 3 temporades, des de 2015 a 2018) és una sèrie catalana que ha tingut molt d'èxit (especialment a la plataforma Netflix).

L'argument és el següent: un professor de filosofia molt enrotllat, Merlí, revoluciona a un grup d'adolescents. Dins d'aquest grup trobem a Tània (Elisabeth Casanovas, Barcelona, 15 de desembre de 1994), qui com la resta té un rol definit: ella és la grossa. Tal com diu Magda Piñeyro, la gent grossa no és més que la seua grossor en les produccions culturals. Tot i això, Tània no és una grossa com la resta, per què entre altres coses no és que siga grossa en un sentit estricte; només té la cara rodona. Això demostra tres coses: 1) que totes les dones som catalogades com a grosses en quant ens eixim una mica de l'IMC i/o del patró físic, és a dir quan la dona és més gran que un home o igual de gran que un home, 2) que tot i que sigues grossa has de ser atractiva, per què Tània és indiscutiblement atractiva, encara que en la sèrie el seu físic no destaque especialment, 3) que la societat no està preparada per a un personatge femení gros adolescent que siga més que la seua grossor.

La sèrie ens parla d'una grossa molt amable que guanya a la gent amb la seua bondat. Un clixé molt estés que ens situa com a persones caritatives que es passen la vida cuidant de la resta. I és que quan suposadament el físic no acompanya has d'agradar d'altra forma. Tània em sembla extremadament “*cuqui*” tan “*cuqui*” que fa un poc de fàstic. Per què això ens han volgut transmetre; que les grosses agradem molt per la nostra meravellosa personalitat.

Durant unes quantes temporades Tània és a través de les relacions que té amb la resta de companyes i companys. El seu personatge depén del suport que suposa per a la resta, com si no fóra protagonista de la seua pròpia vida, reforçant novament la idea que les grosses no tenim projectes ni aspiracions més enllà d'esperar l'acceptació de l'entorn.

Quasi al final de la sèrie el director sembla que vol donar un missatge positiu: la bona gent, encara que siga grossa, també guanya. Tània demana el seu espai i es situa com a protagonista de moltíssimes trames, especialment sexe-afectives. És fàcil empatitzar amb ella quan expressa que està farta de ser bona persona i que vol mantindre sexe (una frase que jo utilitze molt a les meues xerrades, per cert).

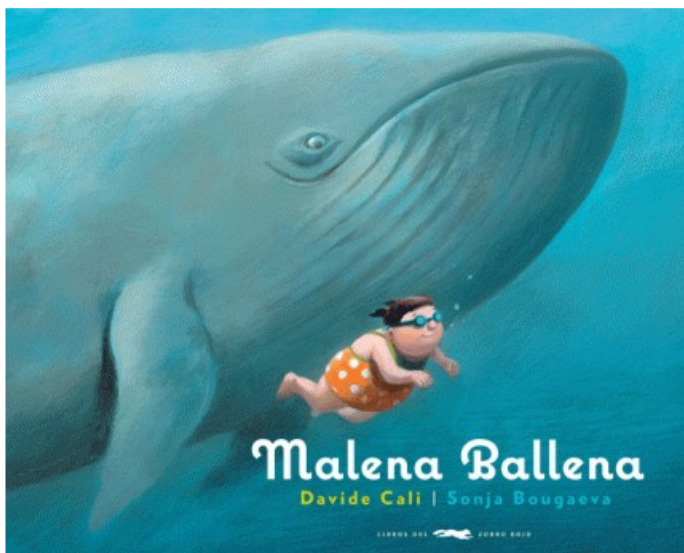
De sobte, en aquesta transformació, Tània passa a ser desitjada pels personatges masculins principals. Però a més Tània és nexe d'unió en el romanç homosexual de la sèrie. I és que les grosses no agradem «*als homes de veritat*» (aquest és un pensament molt estés en aquest sistema heteropatriarcat). Per descomptat, un home homosexual

continua sent un home i mantindre relacions sexe-afectives amb homes que després o en paral·lel tenen relacions amb homes no és cap fracàs personal (per molt que les persones que defensen l'heterosexualitat, quasi amb la seua vida, es pensen).

“Merlí” és una sèrie entretinguda on es tracten temes interessants, els seus capítols són lleugers. A més els actors i actrius treballen fantàsticament. En qualsevol cas, també té molt de masclista (el mateix Merlí ho és, les trames principals són protagonitzades per homes, entre d'altres) i per molt que ens presenten un mètode pedagògic suposadament innovador jo veig més autoritarisme que altra cosa. En definitiva, i tornant al tema que m'ocupa: Tània per a mi sempre serà la grossa no tan grossa d'una sèrie que podria haver dit més contra la grassofòbia.

“Jo estic farta de caure bé. Jo el que vull és que s'enamoren de mi i follar”- Tània.

Jo balena.

Durant molt de temps he evitat anar a la platja i la piscina, espais on has de mostrar molt més el cos, amb aquests vestits de bany impossibles que normalment són molt més lletjos quan són XL (per sort, ara mateix hi ha botigues on line que han ampliat la seua oferta i on pots trobar models bonics).

Recorde que en l'adolescència evitava exposar els meus

"mitxelins" a l'estiu, no només a la piscina o platja sinó també al carrer: duia samarretes prou llargues, evitava els tirants i també portava pantalons llargs. Òbviament, no anava a prendre el sol ni a nadar. Hagueren de passar uns anys per acceptar un poc més el meu cos, per tornar a moure el meu cul i la meua panxa a l'aigua, amb els nervis típics que generen la vergonya i la manca d'autoestima corporal.

De vegades trobe a faltar la confiança infantil: quan som criatures tenim més seguretat pròpia. Jo era molt feliç en la meua pell i sincerament, em veia molt bonica. Algunes de les meues companyes d'escola em feien comentaris respecte al meu pes i la roba que podia o no podia portar. Per sort, era molt bona en això d'ignorar a la gent. Anys després la societat va repetir aquest missatge amb ànim de ferir-me. I he d'admetre que ho varen aconseguir.

Fa un temps una companya em va passar un llistat de contes i quina sorpresa trobar la meravella de *"Malena balena"*. Aquest conte parla de la grassofòbia que han de patir les criatures grosses (en aquest cas, Malena) especialment en situacions on han d'exposar més el seu cos. *"Malena balena"* és una aposta per l'autoestima i per la força interior. Sempre és necessari tenir a gent que ens done suport i quan som criatures més encara; Malena té un aliat, el seu entrenador qui li ensenya a afrontar els comentaris malintencionats de la resta de xiquets i xiquetes.

Quan vaig obrir les pàgines d'aquesta xicoteta gran joia il·lustrada, rient i plorant vaig gaudir amb la tendresa de Malena i la seua imaginació, un poder magnífic que l'ajuda a tirar endavant. He de destacar les il·lustracions de Sonja Bougaeva (1975, San Petersburg) que saben transmetre tot això amb una sensibilitat excepcional. Diu Sonia al seu bloc: *«Vull parlar-vos d'un llibre amb ànim. Llibres amb ànima són aquest que et queden gravats pels seus ensenyaments. Malena balena és un d'aquests»* i hi estic molt d'acord. Ànima en estat pur.

"Som el que pensem que som" - entrenador de Malena.

Muslona

LaPili

2018

muslona, muslona

Dale alegría a tu muslo, muslona

Muslona, muslona, muslona, muslona muslona, muslona, vamos a ponernos de moda

Muslona, muslona, muslona, muslona

Dale alegría a tu (retención de líquidos)

Te busco en las revistas me resulta agotante

¿Dónde están los muslos que hablan y tiran pa' lante?

Parece que tu a nadie le interesas

Artesana vino a juntarte las piezas

No escondas la pierna

Estudia mucho, carreras en la media

¿Tú sabes por que yo no soy una saboría?

Yo tengo un dato, celulitis real

Celulitis free, celulitis free, celulitis free, free, free, free, free celulitis free, celulitis free,
celulitis free, free, free, free, free

Yo voy a hacer que te saquen en la tele

¿Por qué tanto miedo? Si tú también la tienes, lo feka está muy aburrido

No photoshop no paint mejor un cocido

Muslona, muslona, muslona, muslona muslona, muslona, vamos a ponernos de moda

Muslona, muslona, muslona, muslona

Dale alegría a tu muslo, muslona

Enllaços consultats:

Beth Ditto:

[https://es.wikipedia.org/wiki/Gossip_\(banda\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Gossip_(banda))

<https://bizarro.fm/2015/08/100-frases-escandalosas-en-la-musica/>

Saraí González, “Soy yo”:

https://es.wikipedia.org/wiki/Bomba_Estéreo

<https://www.nytimes.com/es/2016/10/25/con-soy-yo-una-nina-de-11-anos-se-convierte-en-simbolo-de-orgullo-para-las-latinas/>

<https://www.youtube.com/watch?v=bxWxXncl53U>

“My mad fat diary”:

<http://reinodeseries.com/cinco-razones-por-las-que-deberias-ver-my-mad-fat-diary/>

<http://contandohistoriasmcd.blogspot.com/2016/05/random-5-rae-y-finn-frases.html>

https://es.wikipedia.org/wiki/My_Mad_Fat_Diary

Mika:

https://www.vivelesrondes.com/wp-content/uploads/avant_wordpress/chanson/mika2.gif

https://www.songstraducidas.com/letratrducida-Big_Girl_-You_are_Beautiful-_6321.htm

“Little Miss Sunshine”:

<https://blogs.diariovasco.com/fotograma/2014/12/05/pequena-miss-sunshine-sencillamente-brillante-y-brillantamente-sencilla/>

<https://www.espinof.com/criticas/pequena-miss-sunshine-dando-ejemplo>

<https://www.mundifrases.com/s-pelicula/pequena-miss-sunshine/>

https://es.wikipedia.org/wiki/Little_Miss_Sunshine

https://es.wikipedia.org/wiki/Muriel%27s_Wedding

“Merlí”:

<http://picosico.com/merlifrases>

[https://es.wikipedia.org/wiki/Merlí_\(serie_de_televisión\)](https://es.wikipedia.org/wiki/Merlí_(serie_de_televisión))

“Malena Ballena”:

<https://refugiodecrianza.com/2018/05/25/superar-los-complejos-y-ganar-autoestima-malena-ballena/>

<https://www.culturamas.es/blog/2011/04/01/malena-ballena-primer-premio-libro-kiriko-2010/>

<https://www.urbandmom.com/un-historia-de-autoaceptacion-malena-la-ballena/>

LaPili:

<https://www.lettras.com/lapili/muslona/>